

ind i Kassen. Vil man ikke det, vil det jo være en Parodi at indlade sig paa denne Kasse; 50 Kr. tror jeg det er, man tvinger frem af hvert enkelt Individ her i Landet, og gjør det paa en meget uheldig Maade, paa en Maade, som vil blive lidet paaføjnnet af dem, som skulle tvinges. Sandheden turde jo være den, at hvis man overhovedet skal ind paa den Slags Ting, skal man ind paa det Princip, at Folk skulle hjælpe sig selv, og saa hjælper man dem og støtter dem. Skal man ind paa, hvad der saa ofte er nævnt her, Hjælp til Selvhjælp, skal jeg ikke principielt udtale mig mod Sagen, tværtimod. Ligesaa uheldig, som jeg finder Tvangen, mod hvilken Hovedindvendingen kan gjøres, ligesaa uheldig finder jeg den Maade, hvorpaa Tilskudet er sat i § 7 og § 8. Blandt Andet er det jo der klart, at der skal skønnes over, hvem der er fattig, og hvem der ikke er fattig. Det maa blive Kommunen, som skal skønne over Alt, over den Periode, da der er Tale om Forsørgelse, som ligger langt ud i Fremtiden, og over, om Vedkommende skal have den Hjælp eller ikke — ganske vist uden de Følger, som Fattighjælp har, det veed jeg meget vel; men alligevel er det en høist uheldig Maade, det kan vist i det Hele taget ikke negtes, at det er, at hjælpe Folk ved Tilskud og saa at sige: De og de Personer skulle i sin Tid have dem. Det er aldeles umuligt for de ærede Forslagsstillere bestemt at opstille, hvem der bør have en saadan Hjælp. De kunne egentlig ikke sige Andet, end at de, som ere fattige, skulle have den. Nu have de opstillet visse Kategorier; men saa have de rebigeret Bestemmelsen paa en saadan Maade, at de selv have sagt, at den gjælder ikke, thi begge Paragrafer ende med „eller deslige“. Det er altjaa klart, at de, naar man overhovedet vil ind herpaa, hellere maatte have sat som almindelig Regel, at for den, der er fattig, skal Staten indstyre, han skal have Hjælp, og den, der ikke er fattig, skal ikke have Hjælp. Men jeg tror, at det er meget uheldigt, at komme ind paa den Slags, og jeg tror, at det med nogen Føje kan siges, at derved Overskrift „Drettelsen af en almindelig Alderdomsforsørgelseskasse“, netop ikke kommer til at passe paa Lovforslaget, fordi de Herrer have gjort §§ 7 og 8 til Hovedbestemmelserne i det. Den tredie Hovedindvending, som ligger saa overordentlig nær og som er gjort fra alle Sider, er med Hensyn til Bestyrelsesformen. Jeg finder denne høist mærkværdig, og den Fremgangsmaade, som her er valgt, vil vistnok vise sig overordentlig uoverkommelig. Jeg veed virkelig ikke, hvad de Herrer synes om de to Millioner Bøger, som man efterhaanden vil komme til, og som ikke er Noget, der skal tages frem engang imellem, men som idelig skal vandre

omkring i Befolkningen, og som gjøre saare lidt Nytte? Og saa dannes jo det store Embedsapparat, og Bestyrelsen sammensættes paa en høist uheldig Maade! Jeg tror virkelig, at hvis man skal have et saa stort Apparat i Gang ude i Befolkningen, for at komme til en almindelig Alderdomsforsørgelseskasse, vil alene dette være en Vanskelighed, som man ikke kan komme ud over. Det Væsentlige ved den Kasse og det Væsentlige ved enhver Kasse, vil jo vistnok være det, at Staten træder hjælpende til. Nu har allerede den meget ærede Minister udtalt sig om dette Punkt og ingenlunde benegtet, at Staten maatte komme til at tage sig af denne Sag; men personlig kan jeg ikke skønne rettere, end at, hvis det nogeninde skulde blive til Alvor, maa det være Staten, som tager det i sin Haand, og det alene af den Grund, at Ingen vil være istand til at garantere, at en saadan Kasse kan blive det, den skal være; det kan ingen Anden end Staten. Staten er altjaa nødt til at træde til, og jeg skønner heller ikke, hvorfor Staten ikke skulde træde til med nogen Hjælp. Derimod fatter jeg unegtelig aldeles ikke, hvorfor den allerede skal træde til under Forberedelsesstadiet. Jeg fatter aldeles ikke, hvad Staten skal have at gjøre med de Tilskud, som efterhaanden gjøres i Kassen. Jeg skønner ikke rettere, end at Staten akkurat ligesaa godt maa kunne træde til og yde sin Hjælp paa et langt senere Stadium, og man kunde da spare sig dette store og kombinerede Mellemregningsforhold, som ikke kan være tiltalende for Noget. Det forekommer mig, at den høitærede Minister gjorde en Antydning i denne Retning, og jeg antager, at den er mere praktisk end Udskilligt af, hvad der ligger i dette Lovforslag. Den Tanke, der ligger til Grund for denne Kasse, skal jeg for min Person ikke være med til at skyde fra mig, men selve Lovforslaget, som det foreligger her, tror jeg ikke egner sig til at blive Lov. Om der vil komme noget Godt ud af at arbejde derpaa, skal jeg ikke udtale nogen bestemt Mening om. De Forandringer, som maatte ske deri, maatte ialtsald være af en meget væsentlig Bestaendighed. — Jeg ønsker endnu at gjøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som iforgaars havde meget ondt af Attieselskaber, Konfossieselskaber og lignende større Foretagenders Forhold til Arbejderne. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at denne Maade at arbejde paa i Samfundet har sine store Skyggesider, idet saadanne Selskaber navnlig staa i et upersonligt Forhold til Arbejderne; den enkelte Arbejdsgiver kan staa noget bedre til Arbejderne. Men Forholdet har ogsaa sine gode Sider, og det kunde vel være, at, naar det ærede Medlem skal til at undersøge, om de, der tage imod